

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Šárky Petrové a soudců JUDr. Jiřího Petržálka a JUDr. Marie Kubištové ve věci žalobkyně [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupené JUDr. Janou Milotínskou, advokátkou se sídlem Novoměstská 960, Chrudim, proti žalované [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], a za účasti vedlejšího účastníka na její straně [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], oběma zastoupeným Mgr. Ing. Josefem Chlubnou, advokátem se sídlem Havlíčkově náměstí 1963, Havlíčkův Brod, o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, k odvolání žalované a vedlejšího účastníka proti rozsudku Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 18. 5. 2016, č. j. 11 C 134/2014-234, **t a k t o :**

I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje** s doplněním výroku pod bodem IV tak, že žalovaná a vedlejší účastník jsou povinni náklady řízení přiznané žalobkyni zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně.

II. Žalovaná a vedlejší účastník jsou povinni společně a nerozdílně do tří dnů od právní moci rozsudku nahradit žalobkyni k rukám zástupkyně žalobkyně náklady odvolacího řízení ve výši 10.916 Kč.

Odůvodnění:

Okresní soud výrokem I zrušil podílové spoluvlastnictví [redacted], nar. [redacted], a [redacted], nar. [redacted], k pozemku parc. č. st. [redacted], zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je objekt k bydlení č. p. [redacted], zapsáno u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště [redacted], v katastru nemovitostí pro obec [redacted], katastrální území [redacted], na listu vlastnictví [redacted] (dále též jen dům nebo dům č.p. [redacted]). Výrokem II rozhodl, že výlučným vlastníkem domu se určuje žalobkyně [redacted], nar. [redacted]. Výrokem III žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované na vyrovnání podílu částku 95.000 Kč do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Výrokem IV žalované a vedlejšímu účastníkovi uložil povinnost společně a nerozdílně nahradit žalobkyni na nákladech řízení částku 39.657 Kč do tří měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Výrokem V pak dále oběma uložil povinnost společně a nerozdílně zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Havlíčkově Brodě soudní poplatek ve výši 7.000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že se žalobkyně domáhala zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k domu č.p. [redacted] a tvrdila, že tento její rodný dům jí měl podle vůle rodičů připadnout a bratr žalobkyně (původní žalovaný a současný vedlejší účastník) se měl dědictví vzdát. Tuto rodinnou dohodu ale bratr nedodržel, dědictvého podílu po smrti matky se nevzdal, a proto otec žalobkyně svůj podíl na ni převedl pro jistotu již před svou smrtí darovací smlouvou, aby se situace s dědictvím nemohla opakovat. Následně žalobkyně souhlasila s tím, že se do domu č. p. [redacted] jako nájemce nastěhuje bratrova dcera [redacted] (nyní žalovaná), nájemní smlouva mezi oběma vlastníky a jmenovanou byla uzavřena 1. 4. 2012 a bylo dohodnuto, že bude platit nájem ve výši 4.500 Kč měsíčně k rukám [redacted] (platební místo), a to od 1. 4. 2012. Nájem byl ukončen a žalovaná měla dům č. p. [redacted] vyklidit k 1. 6. 2014, ale přes výzvu tak neučinila. Po smrti rodičů zde žalobkyně nežila, ale v současné době má potřebu bydlení v této nemovitosti, a to spolu se svým synem.

Žalovaná uvedla, že se do domu nastěhovala se souhlasem žalobkyně a bylo také dohodnuto, že před nastěhováním provede opravy. Vzájemné vztahy se zhoršily až v červnu 2014, kdy žalobkyně požádala o ukončení nájmu. Žalovaná navrhl, aby na ni žalobkyně převedla svůj spoluvlastnický podíl za částku 460.000 Kč. Okresní soud vzal po provedeném dokazování za prokázané, že pozemek parc. č. [redacted] a parc. č. st. [redacted], jehož součástí je stavba – objekt k bydlení č. p. [redacted], vše obec [redacted], k.ú. [redacted], k 25. 11. 2014 vlastnila žalobkyně podílem pět šestin a vedlejší účastník podílem jedné šestiny. Usnesením Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze 7. 12. 2009, sp. zn. 22D 665/2009 žalobkyně jako pozůstalá dcera po zemřelé matce [redacted] nabyla do svého vlastnictví ideální dvě šestiny domu a [redacted] smlouvou darovací z 15. 12. 2009 pak daroval žalobkyni jako své dceři ideální polovinu. Dne 1. 4. 2012 uzavřeli žalobkyně a vedlejší účastník jako pronajímatelé na straně jedné, a žalovaná jako nájemce, na straně druhé nájemní smlouvu na byt v domě č.p. [redacted]. Smlouvou o ukončení nájemní smlouvy ze 14. 5. 2013 se pronajímatel i nájemce dohodli na ukončení nájemní smlouvy tak, že nájem skončí k 1. 6. 2014 a tento den bude předmětný dům předán a budou vypořádány všechny závazky. Pronajímatel a nájemce

prohlásili, že po předání nemovitosti k sobě nemají žádné závazky ani povinnosti. Ze znaleckého posudku vzal soud za prokázané, že obecná (tržní) cena nemovitostí činí 570.000 Kč. Okresní soud zamítl důkazní návrhy žalované na výslech svědků [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], kteří měli podpořit tvrzení žalované, že se nezakládá na pravdě prohlášení žalobkyně, že od prosince 2006 do května 2010 bydlela s rodiči ve [REDACTED] č. p. [REDACTED], kdy oba rodiče byli tou dobou nemocní a žalobkyně o ně pečovala. Na rozhodnutí v této věci nemohly výpovědi těchto svědků nic změnit. Skutečnost, kdy naposledy žalobkyně v předmětném domě sama bydlela, zda skutečně pečovala o své rodiče, nepovažoval okresní soud pro rozhodnutí v této věci za stěžejní. K dalším návrhům žalované na doplnění dokazování okresní soud nepřihlédl vzhledem k § 118b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o. s. ř.). Po právní stránce okresní soud věc posoudil podle § 1143, § 1147 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o.z.). Předně uzavřel, že v projednávané věci nejsou podmínky pro vypořádání spoluvlastnictví rozdělením věci, o dům mají zájem obě strany, a proto je třeba spoluvlastnictví vypořádat příkázáním věci jednomu ze spoluvlastníků. Okresní soud poukázal na judikaturu, která je na věc použitelná a podle níž se soud vždy musí zabývat výší podílu spoluvlastníků a účelným využitím věci, jeho rozhodnutí však může vyjít i z jiných skutečností. Jeho úvaha však musí být rádně odůvodněna a nesmí být zjevně nepřiměřená (rozhodnutí NS ČR sp. zn. 22 Cdo 3742/2009, z 24. 10. 2012, sp. zn. 22 Cdo 3021/2010). Žalobkyně je majoritní spoluvlastnicí. Žalovaná od dubna 2012 v nemovitosti bydlí, užívá ji v celém rozsahu a od 2. 6. 2014 tak činí i proti vůli majoritní spoluvlastnice. Žalobkyně chce nemovitosti rovněž užívat k bydlení, a to spolu se svým synem, čímž by řešila i otázku pomoci s ohledem na její zdravotní stav. Nelze přehlédnout, že postojem žalované, která vlastní toliko jednu šestinu předmětných nemovitostí, se žalobkyně dostala do situace, kdy si musela a musí vyžalovat svůj nárok na odpovídající část nájemného, vyklizení nemovitosti a přístup k nemovitosti. Je zřejmé, že žalovaná a vedlejší účastník v okamžiku, kdy žalobkyně chtěla nemovitosti začít sama užívat, se jí snaží toto znemožnit. Skutečnost, že žalobkyně převedla svůj byt na svoji dceru, u které nyní bydlí, nepovažuje soud za rozhodující, rovněž tak není rozhodující ani to, že vedlejší účastník vlastní vedle domu č. p. [REDACTED] ještě další dům č. p. [REDACTED] a mohl by žalované umožnit bydlet i v tomto dalším svém domě. Okresní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že dům má být příkázán žalobkyni za přiměřenou náhradu, jejíž výše vyplývá ze zjištěné tržní ceny. Ve věci úspěšné žalobkyni okresní soud pak přiznal právo na náhradu nákladů řízení podle § 142 o. s. ř. a žalované a vedlejšímu účastníkovi uložil i povinnost zaplatit soudní poplatek, protože žalobkyně byla ve věci osvobozená od soudního poplatku a žalovaná a vedlejší účastník byli ve věci neúspěšní (§ 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná a vedlejší účastník včas odvolání. Okresnímu soudu vytýkali, že neprovedl důkazy jimi navržené, čímž zvýhodnil žalobkyni. Okresní soud nepřihlédl k tomu, že žalobkyně ve skutečnosti dům užívat nechce a ani nemůže a hodlá jej prodat. Žalovaná přitom na domě se souhlasem žalobkyně provedla opravy, protože dům byl neobyvatelný a měla mít za to možnost dům užívat. Žalobkyně se na rekonstrukci nijak nepodílela a v domě ani nebydlela a o rodiče se nikdy nestarala. K domu nemá žádný vztah. Dům č.p. [REDACTED] a č.p. [REDACTED], kde bydlí vedlejší účastník, se nacházejí na jednom uzavřeném dvoře. Žalovaná a vedlejší účastník proto navrhli, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém písemném vyjádření k odvolání žalované a vedlejšího účastníka uvedla, že dům je nyní jedinou nemovitostí určenou k bydlení, kterou vlastní a bude ji využívat tak, že v ní bude bydlet spolu se svým synem, protože s ohledem na svůj zdravotní stav nemůže bydlet sama. Jejím přáním je, aby po její smrti dům připadl synovi. Požadavek žalobkyně je i v souladu s historií rodiny, protože rodiče se postarali o to, aby bratr žalobkyně dostal prakticky veškerý majetek a pomohli mu i vybudovat dům č.p. ■■■. Plány v rodině byly takové, že žalobkyně dostane dům po rodičích č.p. ■■■. Rodinnou dohodu ovšem bratr žalobkyně porušil a jednu šestinu nemovitostí si ponechal. Žalovaná oproti žalobkyni nemá k domu č.p. ■■■ citovou vazbu. Před nájmem domu č.p. ■■■ žalovaná bydlela dva roky u rodičů v domě č.p. ■■■ a ve dvoře jsou tři domy (č.p. ■■■, č.p. ■■■ a č.p. ■■■).

Zástupce žalované a vedlejšího účastníka při jednání u odvolacího soudu navrhl, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu zrušil a věc okresnímu soudu vrátil k dalšímu řízení. Poukázal na to, že žalobkyně nemá skutečný zájem o nemovitost, protože ji hodlá prodat. Nový občanský zákoník přitom opustil hledisko velikosti spoluvlastnických podílů a upřednostnil hledisko účelného využití věci, a proto je třeba zkoumat bytovou potřebu účastníků a jak se každý z nich o nemovitost staral a pečoval o ni. Zástupce žalobkyně poté zopakoval návrh na doplnění dokazování výsledkem svědkyně ■■■ a vedlejšího účastníka k tomu, zda žalobkyně hodlá skutečně v domě bydlet a výsledkem svědků k tomu, že žalobkyně do nemovitosti nejezdila a nestarala se o ni.

Zástupkyně žalobkyně při jednání odvolacího soudu navrhla, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu potvrdil a uvedla, že žalobkyně má zájem dům užívat a zájem o to, aby zůstal ve vlastnictví dětí. Dceři již darovala byt a pro syna počítá s tímto domem.

Odvolací soud dospěl po projednání věci k závěru, že odvolání není opodstatněné. Okresní soud zjistil úplně a správně skutkový stav věci a jeho rozhodnutí spočívá na správném právním posouzení. Odvolací soud by mohl jeho důvody jen opakovat, a proto jen na doplnění a k odvolacím důvodům žalované a vedlejšího účastníka dodává následující.

Podle § 1143 o.z. nedohodnou-li se spoluvlastníci o zrušení spoluvlastnictví, rozhodne o něm na návrh některého ze spoluvlastníků soud. Rozhodne-li soud o zrušení spoluvlastnictví, rozhodne zároveň o způsobu vypořádání spoluvlastníků.

Podle § 1147 o.z. není-li rozdělení společné věci dobře možné, přikáže ji soud za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvlastníkům. Nechce-li věc žádný ze spoluvlastníků, nařídí soud prodej věci ve veřejné dražbě; v odůvodněném případě může soud rozhodnout, že věc bude dražena jen mezi spoluvlastníky.

V projednávané věci okresní soud dospěl primárně ke správnému závěru, že společnou věc nelze dost dobře rozdělit a tuto úvahu okresního soudu ani odvolatelé nenapadli. Nešlo v projednávané věci ani o případ, kdy by věc žádný ze spoluvlastníků nechtěl. Naopak oba spoluvlastníci žádali, aby jim byl dům přikázán do jejich výlučného vlastnictví. Spornou mezi účastníky nebyla ani výše přiměřené náhrady zjištěná soudem a jádrem sporu mezi účastníky

se tak stal význam jednotlivých kritérií pro rozhodnutí, kterému ze spoluvlastníků má být věc přikázána.

Občanský zákoník ve znění od 1. 1. 2014 v ustanovení § 1147 výslovně žádná zákonná kritéria nestanoví, a to na rozdíl od úpravy předcházející obsažené v § 142 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen obč. zák.), podle jehož věty první a druhé nedojde-li k dohodě, zruší spoluvlastnictví a provede vypořádání na návrh některého spoluvlastníka soud. Přihlédne přitom k velikosti podílů a účelnému využití věci. Protože současná právní úprava, která na věc dopadá, žádná zákonná kritéria nestanoví a zároveň ani explicitně nevylučuje, je dle názoru odvolacího soudu použitelná v tomto směru i dosavadní judikatura i soudní praxe. I v případě ustanovení § 1147 o.z. jde nadále o právní normu s relativně neurčitou hypotézou, tj. právní normu, jejíž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem, ale která přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností.

Platí tedy stále, že pro rozhodnutí soudu, komu společnou věc přikázat, není absolutně rozhodující ani výše podílů, ani účelné využití věci, ale jde o souhrn skutečností, které jsou v dané věci relevantní. V řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví jsou často dány skutečnosti, umožňující s jistou mírou přesvědčivosti zdůvodnit přikázání věci každé ze stran sporu. Rozhodnutí ve věci je tak v zásadě na úvaze soudu, která však musí být rádně odůvodněna a nesmí být zjevně nepřiměřená. Byla-li hypotéza právní normy vymezena správně, nemůže být rozhodnutí ve věci v rozporu se zákonem z důvodu, že nebyly objasněny okolnosti další, případně že nebylo přihlédnuto k jiným okolnostem, které v posuzovaném případě nelze považovat za podstatné či významné, neboť takové okolnosti nejsou součástí hypotézy právní normy, vymezené soudem v souladu se zákonem, z níž soud při právním posouzení věci vychází. V rámci posuzování účelného využití věci tak lze vedle velikosti podílů zohlednit celou řadu skutečností důležitých pro rozhodnutí o tom, kterému z účastníků bude věc přikázána do vlastnictví viz. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1644/2005, sp. zn. 22 Cdo 1434/2012). Tyto principy přijímá i judikatura Ústavního soudu ČR (např. usnesení sp. zn. IV ÚS 1993/09).

Ze shora uvedeného tedy v první řadě plyne, že není správným názor odvolatelů, že by současná právní úprava opustila hledisko velikosti vypořádacích podílů a přiklonila se k hledisku účelného využití věci. Jak bylo shora stručně nastíněno, i nadále platí, že nelze obecně dopředu jakékoliv hledisko vyloučit či upřednostnit. Záleží vždy na konkrétních okolnostech případu. Soudní praxe je sjednocena i na tom, že nelze též obecně řešit, co se míní „účelným využitím věci“ (viz právě rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 1434/2012).

Jak bylo shora nastíněno, překážkou pro přikázání společné věci jednomu z účastníků nebyla neochota druhého věc do výlučného vlastnictví přijmout (žalobkyně i žalovaná mají o dům zájem) a význam nemělo ani hledisko schopnosti zaplatit vypořádací podíl, protože v řízení nebylo ani namítáno, že by druhá ze stran nebyla v tomto ohledu dostatečně solventní.

Hledisko velikosti spoluvlastnického podílu (které je i nadále uplatnitelné) svědčí jednoznačně a s převahou žalobkyni, která je spoluvlastnicí v rozsahu pěti ideálních šestin oproti žalované, která je spoluvlastnicí pouze v rozsahu jedné ideální šestiny.

Okolností rozhodnou pro úvahu o přikázání věci některému z podílových spoluvlastníků je i historická rodinná vazba na předmět spoluvlastnictví, resp. náprava přerušených vlastnických vazeb k historickému majetku rodiny podílového spoluvlastníka (rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 130/2013). Toto historické hledisko se podle názoru odvolacího soudu v projednávané věci uplatní šířeji ve vztahu k historii nabytí spoluvlastnictví oběma účastnicemi. V době zahájení řízení byly spoluvlastníky nemovitostí žalobkyně a vedlejší účastník (sourozenci) v totožném poměru spoluvlastnických podílů jako i nyní aktuální účastníci. Žalobkyně nabyla nejprve děděním po své matce [REDAKCE], zemřelé dne [REDAKCE] 2009 spoluvlastnický podíl v rozsahu dvou šestin. Vedlejší účastník děděním po matce nabyl spoluvlastnický podíl v rozsahu jedné šestiny. Dědictví si oba dědici vypořádali dohodou. Zbývající jedna ideální polovina zůstala (po vypořádání společného jmění manželů zaniklého smrtí matky žalobkyně a vedlejšího účastníka) manželovi zůstavitelky [REDAKCE] (otci žalobkyně a vedlejšího účastníka), který ji darovací smlouvou ze dne 15. 12. 2009 daroval žalobkyni. Darovací smlouva byla tedy uzavřena bezprostředně po vyřízení dědictví po matce žalobkyně a vedlejšího účastníka. Výsledkem těchto jednání pak bylo v konečném důsledku založení spoluvlastnických poměrů, které trvají dodnes pouze s tou změnou, že na místo vedlejšího účastníka (původního dědice a syna zůstavitelky) nastoupila jeho dcera – nyní žalovaná. Ta svůj spoluvlastnický podíl přitom nabyla až darovací smlouvou ze dne 10. 11. 2014 s účinky vkladu vlastnického práva k témuž dni. Z hlediska historie nabytí spoluvlastnických podílů a vztahu účastníků k domu je objektivně zřejmé, že bylo vůlí dědiců po [REDAKCE] (jejich matce), aby žalobkyně nabyla větší podíl než vedlejší účastník (dvě ideální třetiny oproti jedné ideální třetině). Tuto svoji vůli vtělili jasně do dědické dohody schválené poté soudem. Svoji vůli, aby se většinovým spoluvlastníkem stala právě žalobkyně a tedy aby to byla v podstatě právě ona, kdo nastoupí do vlastnických vztahů k nemovitostem, dal najevo i manžel zůstavitelky a otec žalobkyně a vedlejšího účastníka [REDAKCE], který obratem po vyřízení dědictví svoji ideální polovinu daroval výlučně právě žalobkyni. Žalobkyně se tak stala uvedeným způsobem převážným většinovým spoluvlastníkem. Tuto historickou návaznost respektující vůli původního vlastníka nelze při hodnocení kritérií pro přikázání nemovitostí přehlédnout. V řízení přitom nebylo prokázáno, že by žalobkyně svůj podíl nabyla za okolností a způsobem, který by byl v rozporu s dobrými mravy.

Žalovaná se ve svůj prospěch dovolávala zejména hlediska účelného využití věci a vlastních investic do domu a péče o něj. Tvrdila a nebylo to ani sporným, že v domě bydlí a provedla na něm stavební úpravy a rekonstrukce. Při hodnocení těchto kritérií nelze ovšem přehlédnout, že dům začala užívat jako jeho nájemce na základě nájemní smlouvy z roku 2012. Bylo tedy především na vůli žalobkyně jako většinové spoluvlastnice při správě společné věci (viz. nyní § 1126 a následující o. z.), že žalovaná mohla začít dům jako nájemce (nikoli jako spoluvlastník) užívat. Pokud prováděla v domě jako jeho nájemce stavební úpravy, mohlo to být opět jen se svolením žalobkyně jako většinové spoluvlastnice (§ 694 obč. zák.). Žalovaná se tak těchto okolností, které ji svědčí ve své podstatě jen z důvodu vůle žalobkyně, nemůže dovolávat proti ní při vypořádání spoluvlastnictví. Na straně druhé nebylo

lze rozumně po žalobkyni žádat, aby se sama podílela na rekonstrukci, pokud byt v domě neužívala a měla jinou možnost bydlení, to vše za situace, kdy v domě bydlela žalovaná a všichni zúčastnění (tedy i vedlejší účastník) byli původně dohodnuti tak, že žalovaná bude byt v domě užívat jako nájemce a bude provádět i rekonstrukční práce.

Odvolací soud proto ve shodě s okresním soudem uzavřel, že kritériím, která svědčí ve prospěch přikázání nemovitostí žalobkyni, je třeba dát přednost před okolnostmi, které by svědčily naopak ve prospěch žalované. Okresní soud se pak správně zmínil i o okolnostech, které nepovažoval za významné a odvolací soud rovněž i tyto jeho závěry považuje za přiměřené. V souvislosti s nimi pak doplňuje, že nepřihlížel nijak ke sporu účastníků o to, zda žalobkyně hodlá skutečně dům užívat pro svoji potřebu nebo se tohoto kritéria dovolává jen účelově. Žalobkyně v domě nebydlí a měla a má své bytové potřeby zajištěny jinak, jak již konstatoval okresní soud. Nelze přihlížet k tomu, že vlastnictví ke svému bytu převedla (lhostejno z jakých důvodů) na dceru. Její prohlášení, že hodlá v domě bydlet, je tak pouze proklamací, kterou může kdykoliv změnit a není jím nijak vázána. Význam má jen to, že své bytové potřeby uspokojovala a uspokojuje jinak a pokud se zbavila svého originárního práva k bytu, jde o jednání, které jde jen k její tíži. Pokud argumentuje tím, že s ohledem na její zdravotní stav o ni musí někdo pečovat (některé z jejich dospělých dětí) pak tuto potřebu mohla a může vyřešit i jinak. K tomuto hledisku proto oba soudy nepřihlíděly. Pro žalobkyni ovšem svědčí dostatečně kritéria jiná a shora nastíněná.

Odvolací soud proto ani nedoplnil k návrhu žalované a vedlejšího účastníka dokazování důkazy, kterými by mělo být prokázáno, že žalobkyně v domě reálně bydlet nehodlá a že o rodiče nepečovala a dům nenavštěvovala.

Okresní soud pak správně rozhodl i o náhradě nákladů řízení a o povinnosti zaplatit soudní poplatek a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Odvolací soud proto rozsudek okresního soudu ve všech výrocích jako věcně správný potvrdil podle § 219 o. s. ř. jen s tím doplněním, že žalovaná a vedlejší účastník jsou povinni náklady řízení přiznané žalobkyni zaplatit k rukám její zástupkyně (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Žalobkyně byla zcela úspěšná i v odvolacím řízení a má proto proti žalované a vedlejšímu účastníku právo na náhradu nákladů odvolacího řízení podle § 142 odst. 1, § 224 odst. 1 o. s. ř.

Žalobkyně vynaložila v odvolacím řízení následující náklady. Odměnu za zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby (písemné vyjádření k odvolání a účast na jednání před odvolacím soudem) v sazbě 4.900 Kč (§ 7 bod 5, § 8 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dále jen a.t.), celkem 9.800 Kč. Ke každému úkonu právní služby náleží advokátovi paušální částka náhrady výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 a.t.), celkem 600 Kč, dále náhrada za ztrátu času při jízdě z místa svého sídla k odvolacímu soudu a zpět za čtyři započaté půlhodiny po 100 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a/, odst. 3 a.t.), celkem 400 Kč a náhrada cestovních výdajů za tuto cestu (§ 13 odst. 1 a.t.) při ujetí 68 km, průměrné spotřebě 7,5 litru benzínu automobilového 95 v ceně 29,50 Kč za jeden litr, v sazbě základní náhrady 3,90 Kč na jeden kilometr jízdy (§ 1 písm. b/ § 4 písm. a/ vyhl. č. 440/2016), celkem 416 Kč.

Žalobkyně tak vynaložila v odvolacím řízení náklady v celkové výši 10.916 Kč a žalovaná a vedlejší účastník jsou povinni jí je nahradit společně a nerozdílně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1, § 211, § 224 odst. 1 o. s. ř.)

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné. Není proti němu přípustné ani dovolání, ledaže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí u Okresního soudu v Havlíčkově Brodě a rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky se sídlem v Brně.

V Hradci Králové dne 3. května 2017

JUDr. Jiří Petržálek v. r.

soudce

v z. za nepřítomnou předsedkyni senátu Mgr. Šárku Petrovou

Za správnost vyhotovení:

